Ч. 177 Второк 8 (21 серпня) 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім недiль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вістя політичні.

(До ситуациї. — Війна в Хіні. — З полудневої Африки.)

Посол Пацак, що вернув вже з купелів і обняв назад управу ческого клюбу, запрошений, як доносять Lidove Noviny, на нинї президентом кабінету дром Кербером на нараду. Після донесень Narodn-их List-ів, тревала оногдашна рада міністрів кілька годин, а на ній, по зложеню президентом кабінету справоздання о послідній єго авдиенциї у Цісаря, нараджено ся над подробицями акциї, яку має зачати правительство в найблизшім часї. — Narodni Listy, відповідаючи на голоси Hlas-a, Narod-a і Čas-у — орґану ческих реалістів — пишуть, що Чехи не могли би відступити від язикової борби, доки не були би приняті услівя миру з Нїмцями, а то обома сторонами і ще правительством. В тій цїли зачне ся нова серия нарад, конференций і переговорів. Тому вибирає ся вже др. Резек до Праги. Мінїстер Резек має переговорювати з Молодочехами і февдальною шляхтою в справі уможливлення нарад парляменту. В тій цїли відбудуть ся також у Віднї наради мужів довірия нїмецкої лївицї з президентом міністрів і міністром судівництва. В тих нарадах возьмуть також участь: ґр. Хлюмецкий і др. Бернрайтер, котрі мають бути втаємничені у всі „пляни“ дра Кербера. — Староческі дневники твердять, що мужі довірия вірноконституцийної великої посїлости в Чехії і на Мораві вже вповні згодили ся на проект правительства урухомлення парляменту. Lidove Noviny доносять з Віднї, що правительство вже в найблизших днях зачне в тій цїли переговорювати з провідниками всїх більших парляментарних партий.

Times доносить з Шанґаю з дня 16 с. м.: Посол хіньский в Токіо телеґрафував до Лїгунчана, що японьске правительство готове станути по сторонї цїсаревої вдови і хіньского цїсаря. Однако мусять они енерґічно спинити утечу висших урядників з Пекіну. Шанґайский посол російский від короткого часу стоїть в дуже живих зносинах з Лїгунчаном. Після донесень з віродостойного хіньского жерела поручило хіньске правительство Лїгунчанови, щоби за посередництвом хіньского посла в Петербурзї спитав ся, чи Росия не схотїла би допомогти Хінї в переговорах з иншими державами о мир, дальше чи російске правительство схотїло би дати запоруку, що не має наміру забирати Манджурию. Коли би Росия відповіла прихильно, мав Лїгунчан сейчас розпочати переговори. Рівночасно одержав би войсковий ґубернатор Манджуриї приказ занехати дальшої війни. — Ґенерал Алексеев доносить з Тієнтсїну з 16 с. м.: По цїлоденнім бомбардованю і висадженю у воздух всхідних воріт міста увійшли дня 14 с. м. союзні войска до Пекіну. — Цар зложив телеґрафічно ґен. Леневичеви желаня з причини скорого занятя Пекіну, надїлив єго ордером сьв. Юрія III. кл. і велів, аби представив єму всїх тих, що визначили ся в тім походї. — Ґен. Леневич телеґрафує з дня 18 с. м.: Після донесень козаків вояки хіньскі і ворохобники цїлком здеморалізовані, відмавляють своїм начальникам послуху і розбігають ся на всї сторони. Ґен. Ренненкампф доносить, що дня 16 серпня по кровавій битві займив гірский парохід Хімґуро. Хінцї утратили 4 армати Крупа.

Российский ґенеральний штаб одержав слїдуючі вісти: Колюмна кінноти під командою ґенерала Рененкампфа, дійшла дня 5-го с. м. до села Еюр і натрафила на сильні позиції ворога, котрий стояв там в силї 4000 піхоти, 5000 кінноти з 12 арматами. Рененкампф ударив на позициї. Против центра вислав 2 швадрони і 2 армати а 2½ швадрона против правого крила ворога. Хінцї боронили ся дуже довго, переходячи кілька разів до офензиви. Однак в наслїдок дуже сильного атаку козаків на центр, мусїли уступити зі своїх становищ. До побіди причинила ся також пальба 2 армат, котра присилувала хіньску артилерию уступити з своїми арматами. Дві хіньскі армати знищено. Хінцї цїлком покинули свої становища.

В полудневій Африцї веде ся дальше завзята борба між Анґлійцями і Бурами, так що Анґлійцям ніяк не удає ся цїлком покорити Оранію і Трансваль. Найбільше клопоту має Робертс не зБотою, котрий боронить доступу до Лїденбурґа, але з ґенералами Деветом і Деляреєм. Они оба увихають ся зі значними силами поза плечами головної анґлійскої армії, нищать зелїзницї, переловлюють довози поживи і забирають в полон менші анґлійскі зало-

6)

Моя перша подорож, моя перша лож.

(З француского — Альф. Додета.)

(Конець).

V.

Чи не здає ся читателеви, що на тій подорожи з Бокер до Ліону, що певне не тревала довше як пять днів, ті днї такі довгі, як в часї великої морскої подорожи? То, як гадаю, менше зависить від одностайности сцени, як від незмінности обох головних осіб, що остають все однакими в зносинах з людьми і річами і все мають той сам вигляд. Вправдї околиця змінила свій вигляд майже за кождим оборотом корабельного колеса. Менї здаєть ся, що я вже сказав, що ріка, чим дальше в гору переходила з темно-ясної в ясно-синю, а вкінци в срібно сїру, так, що Родан в Ліонї видає ся цїлком иншою рікою як в Бокер. Таку саму ріжницю видко і на берегах. По спаленій червоній земли Полудня приходять розкішні бурґундскі ниви, по блїдій зелени Провансиї та пасовисках Ардеші і Ізери, вогка темна зелень ліоньских околиць. Що не змінило ся, то ми, ті оба чванливі і непоправні малі дурисьвіти, котрим не помагала ніяка наука, і котрих по їх сьмішній пригодї з панею Бруіляр і її приятелькою, можна було знов найти на переднім покладі між хоробрими, вертаючими з Криму вояками, як знов оповідали о своїх дивних пригодах на Всходї, пригодах на мори і на суши, у війнї і з розбишаками, і то оповідали з рухами, скоками, з наслїдованєм голосів ріжних зьвірят і т. ин. На нашу велику радість, оба артилеристи, що були сьвідками моєї неудачі, висїли з корабля на якійсь попереднїй стациї, і видко не зрадили нї слова з того, що менї лучило ся, бо я не відкрив нї слїду насьмішки в щирих, добродушних поглядах всїх тих людий. Що я їм міг оповідати? Якими геройствами, якими дїлами хитрости і хоробрости міг я похвалити ся перед тими людьми, що всї глядїли смерти в очи, а деякі з них навіть не моргнувши? Тяжко було би менї то сказати. Я тілько повістий написав від тодї, як оповідав небилицї в часї тої подорожи. Мимо того деякі подробицї лишили ся в моїй памяти, один промінь сьвітла, що не знаю звідки приходить, паде і оживляє в темній глубинї моєї памяти одно імя, одно лице, котре, як менї здавало ся, я забув. Так пригадує менї імя Жоссе блїде лице одного з моїх вояків, одного стрільця присадкуватого, малого вічно підпитого чоловіка, котрому утяли руку. Рівночасно викликує в менї то імя образ вечера мрачного дня.

„Бонардель“ як раз задержав ся, коли на покладї роздає ся голосний крик, повторений зараз сотками грудий: „Жоссе упав у воду! Жоссе упав у воду!“ Бідолаха, запитий як все, піткнув ся на містку і упав в ріку. Ще нинї бачу, як біжу на місце нещастя, стараю ся скинути з себе блюзу, чую як вояки кричать: „офіцир, пустіть пана офіцира!“ Бо що я їм не наповідав ся о моїх штуках в плаваню, як я два рази переплив Босфор і кілько я людий виратував! Що було для мене витягнути бідного Жоссе, питаю вас? Милий Боже! Я й сам себе питав, дивлячись на глубоку і бистру воду та гадаючи зі страхом: „Що ти тепер зробиш? Тиж не умієш плавати! Мимо того мусиш, бо инакше пропала твоя честь перед всїми тими людьми. Наперед!“

І менї здаєсь ся, що під напором мого фальшивого встиду, під чувством, що очи всїх були звернені на мене, в розпучливій надії, що може мене хто витягне, менї — як кажу, здаєть ся — що я був би на стілько шалений, кинути ся в Родан — коли нараз з задного покладу роздав ся крик:

— Має єго, має єго! Виратував! Славно!

І я побачив трохи дальше на березї виратованого Жоссе, котрого тремтячого і цїлого мокрого принесено на корабель, а за ним, окружений товпою людий, ступав усьміхаючись і тяжко сапаючи єго спаситель, між тим як всьо довкола било єму оплески. А той спаситель, той герой, хто був? То був мій Анґлієць з Сен Кантен!

Як по кождій карі, по кождім сильнім ударі в лице, яким судьбі захотїлось покарати мою гордість, притих я по тій пригодї на якийсь час. Але не на довго. В менї знов відозвав ся ученик маринарскої школи у Варнї і я на переднім кораблі дальше оповідав воякам всїлякі видумані мої подвиги. Коли ми прибули до Мілятієр, то є. там, де пониже Ліону вливає ся Сона до Родану, і коли я як раз розгорячившись, розказував о якімсь незвичайнім геройстві моїм та покликував Леонса на сьвідка правдивости тої історії, відозвав

ги. За Деветом уганяє вже від місяця Кіченер, але як доси не вспів єго зловити. Противно Девет получив ся з Деляреєм і побив Анґлійців під Командонек, та мав там забрати 400 вояків до неволі і здобути 7 армат-

Новинки.

Львів дня 20 го серпня 1900.

— Для навіщених повению п. намістник гр. Півівський переслав 1000 К. на руки п. Ст. Матковского, голови ратункового комітету.

— Іспити кваліфікацийні на учителів шкіл народних розпічнуть ся перед комісиєю іспитуючою в Самборі дня 24 вересня 1900. Подання засомотрені в приписані документа службової вносити належить через властиву власть шкільну до комісиї іспитуючої на руки Дирекциї ц. к. Семинариї учительскої в Самборі найпізнійше до 8 вересня 1900 р.

— Поправчі іспити зрілости в учительских семинариях розпічнуть ся в слідуючих речинцях: В семинариях мужеских: в Кракові, у Львові, в Сокали, в Станиславові, в Тернополи, в Тарнові 17 вересня; в Коросні 19 вересня, в Самборі 24 вересня, в Ряшеві 26 вересня с. р. В семинариях женьских: у Львові і в Перемишли дня 24 вересня а в Кракові 28 вересня. — У Львові і в Кракові розпічнуть ся в тих самих речинцях також цілі іспити тих кандидатів і кандидаток, котрі одержали позволене приступити до іспиту зрілости в осіннім речинци. Чергу, в котрій ті іспити по собі наступають, оголосять дирекциї. Властиві дирекциї оголосять також речинці іспитів кваліфікацийних на учителів шкіл народних і виділових.

— По причині сегорічних маневрів військових відбудуть ся вписи учеників в гімназиї в Яслі дня 20, 21 і 22 вересня, іспити вступні до кл. II—VII. в днях від 24 до 29 вересня, іспити поправчі дня 18 і 19 вересня, а для тих учеників, котрі мають намір перенести ся до иншого заведення наукового, дня 30 і 31 серпня. — Рік шкільний 1900/1 закінчить ся за те в Яслі замість 1-го липня, дня 15 липня.

— Амнестия для вязнів. Є. В. Цісар дарував 56 вязням решту кари. З того припадає на карне заведене для мужчин в Штайн 6, у Львові, Станиславові, Капо д Істрия і Меран по 4 в Пільзні 3, в Гарштайн, Градиш, Картузах, Марборзі і Висничу по 2, а в Празі і Сабен по 1 засудженому. На жіночі карні заведеня припадає у Львові і Віґайм по 5, в Межиричі-волоскім 4, в Вінер-Найдорф 3, в Рени і Швац по 1.

— Руска Бурса в Рогатині. Філія „Просьвіти" і філія Руского Тов. педагогічного отвирають в Рогатині з днем 1 вересня с. р. бурсу для школярів. В тій бурсі найдуть приміщене хлопці почавши від III кл. народних шкіл до VI, за невеликою місячною оплатою як в грошах так і в натуралїях. Підіймаючись сеї нелегкої задачі, комітет, зложений з відпоручників висше згаданих товариств, находить ся справді в дуже невідраднім положеню, бо приступив до діла словно з порожними руками. Однак, надіючись на горячу підмогу усего руского населеня в повіті, котрому не може бути байдужною так важна справа, як просьвіта і витвір рускої інтелїґенциї, комітет віднїс ся письменною відозвою до всіх урядів парохіяльних, громадских і рад шкільних місцевих о гляданє що найспосібнїйших хлопців-школярів в повіті і о заохочуванє їх родичей до посиланя дітий дальше до школи.

— Зелїзнична катастрофа. Доносять з Загребу: 300 метрів довгий міст між стациями Вулькан і Люпені завалив ся в хвили, коли на него вїздив поїзд. Льокомотива упала до ріки, але машиніст і єго помічник не потерпіли нїякої ушкоди. Особові вагони лишили ся щасливим случаєм на насипі. Причиною катастрофи мають бути дощі, які в послїдних днях навістили Хорватию.

— Повінь в Семигороді. З Петрошен в Семигороді доносять, що там повінь наробила страшенної шкоди. Вода попідмивала зелїзні мости на зелїзници а гати над рікою поперериваля. На дорозі шурдуґській запали ся два мости і часть дороги. Три тисячі гірників осталось без хлїба. Шкода о скілько доси можна було розслїдити, доходить до 2 міліонів корон.

— Злобна рука. В незвичайнім переполоху проживають, як доносить Gazeta Nar., мешканцї Скалата, бо якась злобна рука завзяла ся на їх майно і підкладає раз за разом огонь, котрий вже кілька разів вибух і наробив богато шкоди. Два рази виділи вже підпалача утїкаючого, але до тепер не удало ся єго спіймати.

— Огонь. З Яжева старого пишуть нам: Дня 11 серпня с. р. о год. 2 рано вибухнув огонь і знищив мешкальний дім свядкожців по Андрусю Муха. Палїя не можна було на разі зловити. Аж по кількох годинах вислїдив єго командант постерунку жандармериї Вартолом. Шаб. Єсть ним валоговий пияк Цілько Стасишин, котрий вже раз був караний за підпалене. Зловлений сказав, що мав намір підпалити слїдуючої ночи будинки ще пятьох господарів.

— Ратунковий комітет для навіщених повенею видав таку відозву: Девятнайцять повітів всхідної части Галичини навістила повінь, що величиною нещастя перевисшає всї, які в сих околицях запамятано. Шкоди нанесені населеню через страту збіжа на полях і в огородах, через страту в худобі, через знищене або забранє ґрунтів і будинків, виносять після дотеперішних обчислень звиш десять міліонів корон. Не менше великою є шкода, яку зробила повінь на публичних дорогах. Дороги повітові і громадскі, які построєно з найбільшим накладом навіщених повенею повітів і громад, переважно потерпіли від виливу рік. Мости понищені або знесені, дороги на великих просторах забрані, насипи поперериванї, убезпеченя рік ушкоджені — так, що наклади богатьох літ, видавані на направу комунікациї, пропали за одним замахом. Маршалки повітових рад навіщених повенею повітів, в виду страшного нещастя, яке звалило ся на населене, а з пресьвідченєм свого обовязку в сім разї, зібрали ся дня 26 липня с. р. у Львові і вибрали з поміж себе екзекутивний комітет, якого задачею є кермувати і спомагати ратункову акцию. Яко такі звертаємо ся ми до всіх благородних сердець в краю, до інституций фінансових і товариств, щоби зволили щедрими датками спомочи попавшу в розпуку і загрожену нуждою людність кількох сот громад. Просимо надсилати датки на адресу: Повітова Рада у Львові, ул. Паньска ч. 21 або за посередництвом краєвих дневників.

— Про пожар в Ченстохові пишуть, що шкоди хоч поважні, не так страшні, як подавано з початку. Причиною пожару було, що богомольці, котрі рік-річно тисячами збирають ся там на відпуст дня 15 серпня, пускали вечером ракети, і від одної з ракет, здаєть ся, запалило ся вороняче гніздо на вежи. Огонь зачав ся в вечер коло 11 години, коли в монастири всї спали. Пробовано ратувати вежу, але дзвони від годивника (з них один справлений недавно за 16.000 рублів) стали топити ся і спливати або обірвали ся. Половина одної вежі завалила ся і побила богато богомольців. Згорів також дах на каплици сьв. Павла, а помешканя монахів і давні гостинні комнати королів польских понищені. — Ченстоховский монастир єсть одним з найстарших історичних памятників Польщі, а знаходить ся

ся чемно усьміхаючись Анґлієць, котрого я не бачив а котрий хвильку прислухувавсь мені:

— Справді, молодче? Ви їдете зі школи в Варні?

Я обернув ся і задерши голову як молодий когут, відповів:

— Зі школи в Варні, так пане!

— А ваш свояк здаєть ся також?

— Очевидно що так.

— Ба, а чомуж на всїх ґузиках блюзи вашого свояка стоїть: „Лїцей в Нім?"

І єго палець вказуючий на груди приголомшеного Леонса звернув очи всїх на явні докази брехні. На цілім переднім покладі роздав ся загальний реґіт. Нїяке слово не зумів описати мого обуреня против Анґлїйця, против Леонса, против моїх вояків... На щасте роздав ся в тій хвили голос: „Ліон!" і всьо почало готовити ся до висїданя.

То була послїдна пригода в тій моїй подорожи. Нехай же ті, що то читали, не питають мене що стало ся з панею Бруїляр і єї приятелькою, нї з обома малими Монпелїйцями, нї з иншими людьми, о яких я в тім оповіданю згадую.

Я повтаряю то не повість. Коли що тут хибує, то я не можу того доповнити. З причини, що я не пригадую собі вже подробиць мого приїзду, з виїмком удару, який мене стрітив від Анґлїйця, не пишу о тім. Лиш ще одно: ще заки зійшов з корабля, відкрив мені не знаю вже який случай, імя мого ворога, Анґлійця з Сан Кантен. Він називав ся.... і під тим іменем, що надто звістне як щоби я єго міг тут написати, прочитав я прибитий: „Капітан фреґати, професор полїтехнічної школи". Капітан фреґати! І перед ним оповідав фальшивий ученик маринарскої школи у Варні свої пригоди на мори!

Може чотирнайцять чи пятнайцять лїт пізнїйше говорили ми з Леонсом, вже як дорослі мужі о тій подорожи по Родані на пароході „Бонарделя". Леонс відвідав мене в Шампрозеї. Ми пригадували собі всї подробиці, всї пригоди в тій подорожи.

— Ах, як ми від того часу змінили ся! — сказав він нараз дуже поважно.

— Гадаєш? — відповів я усьміхаючи ся. — Менї здаєть ся противно, що ми все ще такі самі. Я то що тодї на „Бонардель" розпочав, веду дальше: видумую оповіданя, аби людий або тронути або до сьміху побудити, а ти дальше представляєш людий, їх добрі і злі сторони.

— Так, але як на „Бонарделли" бою ся дуже, що я все ще ношу ґузики лїцеїста при моїй блюзі.

Іменно Леонс вступив до театру і став актором, але без великого успіху; бо так як всї, що не покінчили консерваториї, мусів виступати на малих сценах по передмістях Парижа в підрядних ролях.

В тім часї 1868—1869 грав в театрі Монпарнас де ля Ґаіте разом з одним дуже хорошим чоловіком, що відтак став славним, але тодї був цілком незвістний — М. С. Не знаю, кілько М. С. тодї заробляв, але знаю, що мій бідний свояк мав сорок франків місячно, а й ті діставав дуже неправильно. Коли я раз єго спитав, чи не дістане вскорі підвисшення платні, відповів: „Не говори менї о тім! Доси мав я сорок франків, тепер маю двайцять!" — і в кутиках єго уст появила ся гірка усьмішка, що все робила на мене глубоке враженє.

Кілька місяців пізнїйше вибухла війна і в перших днях єї одержав я від Леонса лист:

— Маю вже досить тої комедиї. Хочу жити дійстним житєм. Доси робив я штуки для утїхи иних; від тепер хочу для себе робити. Я пристав до одного баталіону тих стрільців, яких ми на „Бонарделли" так любили.

І я вернув до Парижа; перестав писати повісти і драми, перестав оповідати людям з передного покладу істориї і вступив до 96 полку народної ґвардиї, до такого полку, що мав іти за мури міста в огонь. Ах, мушу сказати, що ті рідкі случаї, коли я з моєї рушниці міг вистрілити на Прусаків, або чути як свистять їх кулї і тріскають ґранати, не діяли ся в моїм полку, що майже нїколи не виходив з міста не з недостачі охоти, але з волї ґенерала Троші, ґубернатора Парижа, провінциялїста, старого непотреба, що не мав довіря до цивільних і того патріотизму та відваги, які Париж тодї мав, не умів використати.

За шість місяців облоги, коли ми були замкнені і відтяті від цілого сьвіта, не чув я очевидно нїчого о Леонсї, але богато гадав о нїм, коли ішли на варту і глядячи на покриті сьнїгом поля та прислухуючись звідки чути було далекий відголос карабінового огня говорили до себе: „Звідси надходить ґенерал Шанзі", або коли вітер повіяв з півночи: „Федерб вже не далеко". Тодї гадав я о свояку Леонсї і уявляв собі, як одного дня нагле явить ся перед нами з освобождуючою армією.

Але одно розчароване приходило за другим, Шанзі не прийшов, Федерб був далеко і все не мав вісти від мого любого Леонса, аж побіджений Париж отворив свої ворота. О тих

в нім чудотворний образ Матери Божої, котрий мав після традициї малювати сьв. Лука. Монастир той переходив важні події, а найбільше прославив ся відважною обороною против Шведів в р. 1655. Давнійше він становив кріпость, там боронив ся від 8 лютого 1769 до 15 серпня 1772 Казимир Пуласкиий против Москалів, в р. 1793 облягли Ченстохову Прусаки а в р. 1809 Арстрийці. В р. 1813 заняла Ченстохову Росия і відняла їй характер кріпости а окопи і вали позасипувала.

— **Спроневірене на почті.** В Мільци на почті викрито велике спроневірене. Тамошний почмайстер Станіслав Ґіттетер забрав, о скілько доси можна було вислідити 54.000 Корон почтових гроший і щез без сліду. Ґіттетер був за давнійшого почмайстра Фукса експедитором, відтак оженив ся з єго донькою і по смерти тестя одержав єго місце почмайстра, з котрим були получені красні доходи бо около 4000 зр. річно. Недавно померла єму жінка лишаючи троє дрібних діточок. Ґіттетер мав взагалі добру славу. Дня 6 с. м. виїхав він кудись а коли через довший час не вертав, повідомлено дирекцию почт і розпочато слідство. Здаєсь, що Ґіттетер утік до Америки, але телеґраф мабуть єго перегонить.

— **Нещаслива пригода** Старший урядник зелізниць державних, пан С., вибрав ся вчера з родиною до Збоїск, а що день був горячий, то єго доньки задумали скупати ся в ставку. За хвилю роздав ся крик, що найстарша донька, 20 літна панна, топить ся. Батько побіг на поміч а також прибігли і селяни та стали ратувати дівчину, котру остаточно видобуто з води майже неживу. Тимчасом утопив ся один із селян, що прибіг був на ратунок. Підчас коли одні поїхали до Львова по лікаря, другі шукали в ставі утопившого ся селянина. Панну відратовано і привезено до дому, але стан єї єсть дуже ґрізний, майже безнадійний, позаяк до легких дістало ся було тілько води, що они опухли а внаслідок того і віддих і рух серця єсть спаралїжований. Тіла утопившого ся селянина не можна було ще до пізного вечера відшукати.

— **В цісарскій менажерії в Шенбруні**, коло Відня, обходжено сими днями немале сьвято. Ото 4½ літна львиця Боза породила щасливо троє молодих львят, а то одно мужеского а двоє жіночого пола. Так достойна мати, як і новонароджені потомки королївского звірячого роду мають ся добре, а кормити їх буде сука, бо львиця має дуже мало корму а королята мають бути дуже пажерливі.

Телеграми.

Відень 20 серпня. Polit. Corresp. приносить таку вість з Тієнтсіну: Дня 14 серпня заатакували союзні войска Пекін зі всхідної і північної сторони. З півночи бороли ся Росияни і Японці, зі всходу Анґлійці і Американці. В ночи висадили Японці у воздух ворота зі всхідної сторони і війшли до міста, між тим як Анґлійці і Американці війшли з полудня. Зараз вислано з обох сторін відділи до посольств, де оба війшли ся. Всї посли і Европейці здорові. В борбі утратили Японці 100 людий а Хінці 400.

Рим 20 серпня. З Таку телеґрафують дня 18 с. м., що на улицях Пекіну веде ся все борба. Князь Юн перешкодив цісаревій вдові в утечи.

Петербург 20 серпня. Цар з женою виїхав онoгди на маневри під Лугом.

Новий Йорк 20 серпня. Вчера увязнено тут двох Італіянців, Йосифа Мареска і Ґвіда. Оба всіли на корабель „Цісар Вільгельм" і суть підозріні, що прибули до Америки, аби убити президента Мек Кінлія. Увязнене обох тих Італіянців і вість о намірении замаху на президента, викликали в Америці велику сензацию.

Надіслано.

„Зложене Христа до гробу"

олійний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ єсть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних" у Львові.

днях лїпше не говорити. Они були надто сумні і у воздусі чуло ся немов віщоване страшних подій.

Вкінци довідав ся я, що з моїм бідним свояком стало ся. Леонс по побіді під Бапом щез. Був при армії Феберта, в 18-тім батолїонї піших стрільців і яко підпоручник відзначений за хоробрість доводив першим зводом.

Леонс був знаменитий стрілець. З початку битви поцілений в ліву руку, дав собі єї перевязати, не покидаючи своїх людий, котрі то всьо відтак оповідали. Відтак ранений в рамя, коли вже не міг удержати рушниці, не хотів мимо того уступити з поля битви, аби своїм воякам дати примір. Коли вкінца почув, що сили єго опускають, пішов перевісивши рушницю через плече і не дозволивши нікому провести себе до амбулянсу, а відходячи крикнув ще до своїх тиралієрів: „Відваги, діти, всьо іде добре!" — Від тої хвилї ніхто єго більше не бачив і нічого о нім не чув.

Бідна, осиротіла мати спершу ждала відтак писала до всіх полків, до всіх шпиталїв, де ще вояки лежали, вкінци до Німеччини, в надії, що єї син там в неволи і все діставала ту саму відповідь: „Нічого не звістно!" Доведена до розпуки вибрала ся нещастна жінка в подорож. Була сама у Федерба, що приймив єї дуже вічливо і велів завести на побоєвище під Бапом, а відтак до войскових і цивільних шпиталїв в Сен-Кантен, Бапом і в цілій околици. Зломана і знеохочена вернула і по дорозі до Нім задержала ся в Парижи. Не хотіла признати ся, але мимо того мала в серци ще одробину надії, що Леонс колись нечайно, несподівано верне до неї.

— Бачиш, дитинко — говорила до мене — найстрашнійше для мене то той нещастий дзвінок при дверех. Ох, той дзвінок, що переслідує мене в кождім закутку цілого дому, що за кождий раз торгає моїм серцем і жене мене до антики, подивити ся, чи то може не він!

Вернула до свого пустого дому. Кілько днів, кілько місяців, кілько літ тревала ще та мука бідної матери, то переслідоване дзвінка, що заедно відзивав ся, як золотий дзвінок надії, що не може завмерти в серцях материй".

Часто думав я над тою траґічною смертию. Імовірно Леонса, вертаючого від амбулянсу, поцілив ґранат і роздер єго і обезображеного трупа вкинено до ями разом з иншими, котрих така сама доля постигла.

Коли він, три рази одного дня ранений, чув свою близьку смерть упадаючи, то як гадаю той наглий і передчасний конець не мусів єго заскочити несподівано. Якесь тайне причутє мусїло єго вже від давна на те приготовити і я поясняю собі ту незначну бліду усьмішку на єго милім і щирім лици, що для мене була часто загадочною. З тою усьмішкою бачу тебе в могилі під Бапом, дорогий товаришу мого дитиньства, з тою усьмішкою, сумною, безнадійною, повною розчаровань молодо умираючих, стоїш все передомною, коли тебе згадаю.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середнє-европ. год

Зі Львова

посп. відходить	особ. відходить	
		День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск в Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск в гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{18}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя в гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів в гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова в Підзамча

До Львова

посп. приходить	особ. приходить	
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Червівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.23	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.
Бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних при ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Кржевецкий.

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши **„Вичок“** — А. Мечника **„Ованес Огана“** — К. Лясковского **„Зужитий“** — Ст. Аріеля **„Улуди“**

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанєм і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджевої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакції цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Марії Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацєйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянґого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Условія передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всі книгарні і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Тельфона число 569).